27/01/2024

Το πρωί αστυνομικός, το βράδυ ιερέας – Η ιστορία του π. Αθανασίου Αντωνίου

/ Επικαιρότητα

Όταν ήταν μικρός, η μητέρα του τον κυνηγούσε γύρω από το τραπέζι για να διαβάσει για το σχολείο. Εκείνος αναρωτιόταν: γιατί χρειάζεται να ξέρω πόσο κάνει 1+1 αν είναι να πιάσω έναν κλέφτη; Ο π. Αθανάσιος Αντωνίου, 47 ετών σήμερα, είναι μία ιδιαίτερη, αν και όχι μοναδική, περίπτωση αστυνομικού: είναι ταυτόχρονα και ιερέας.

«Είχα από μικρός κόλλημα με τη δικαιοσύνη», λέει σήμερα στην «Καθημερινή». «Ανέκαθεν, όταν είχα μπροστά μου δύο ανθρώπους που αντιδικούσαν, ήμουν αυτομάτως με το μέρος του αδικημένου, εκείνου που κινδύνευε». Παράλληλα, ήταν κοντά στην Εκκλησία, αλλά, όπως αναφέρει ο ίδιος, με τον τρόπο που είναι περισσότεροι: συμμετοχή στην κυριακάτικη λειτουργία και αυτό ήταν όλο. Τις Κυριακές, όμως, δεν ήταν απλώς ένας ενορίτης. «Με το που άνοιγε η πόρτα του ναού, εμένα το μόνο που με ενδιέφερε ήταν το πρόσωπο του ιερέα. Είχα

αποφασίσει ότι, αν ήταν να ασχοληθώ με την Εκκλησία, αυτό θα ήταν μόνο από τη θέση του ιερέα», διηγείται.

Γεννημένος το 1977 στη Λάρισα, ο π. Αθανάσιος εισήχθη στη Σχολή Αστυφυλάκων, στη Σητεία, με την πρώτη σειρά εισαχθέντων με πανελλαδικές εξετάσεις. Βέβαια, σύμφωνα με τον ίδιο, όταν είχε αποφασίσει ότι θέλει να γίνει αστυνομικός, είχε στο μυαλό του ότι θα είναι όπως τις ταινίες: «Σκεφτόμουν και ήλπιζα ότι θα είμαι έξω κυνηγώντας τους “κακούς”», είναι τα δικά του λόγια. «Εκείνη την εποχή, όμως, η πολιτεία ήθελε αστυνομικούς για να στελεχώσουν διοικητικές υπηρεσίες, αλλά εγώ δεν ήμουν ποτέ άνθρωπος που ήθελε να κάθεται ήσυχος, κλεισμένος σε ένα γραφείο».

Τότε, δεν υπήρξε δίλημμα για το αν θέλει να γίνει αστυνομικός ή ιερέας· είχε αφοσιωθεί στην ΕΛ.ΑΣ. Ωστόσο, τον έτρωγαν οι σκέψεις για το αν θα φορούσε ποτέ το ράσο. «Ήμουν και μαζεμένος ως άνθρωπος. Όταν οι συνάδελφοι στη σχολή

ξενυχτούσαν διασκεδάζοντας, ήμουν πάντοτε ο πρώτος που αποχωρούσε. Τότε, μάλιστα, σκεφτόμουν ότι δεν θα με χάλαγε να ενδυθώ κάποια στιγμή στο μέλλον το σχήμα του ιερέα».

Όταν τελείωσε τη σχολή, μετατέθηκε στην Αθήνα και υπηρέτησε στην ΥΜΕΤ. «Ευτυχώς, η μονάδα μου δεν χρειάστηκε ποτέ να μετέλθει βίαια μέσα για την επιβολή της τάξης και είχα ήσυχη την ψυχή μου – ο Θεός με γλίτωσε από τέτοιες ενέργειες», περιγράφει στην «Καθημερινή». Ακόμα δεν ήταν τότε η στιγμή να προχωρήσει σε χειροτονία. Ήταν ανύπαντρος και σκεφτόταν ότι, για να γίνει ιερέας, θα ήθελε να έχει και τη σύμφωνη γνώμη της συζύγου του.

Σε μία άδεια από την υπηρεσία, βρέθηκε με έναν φίλο του στην πατρίδα του, τη Λάρισα. Κάποια στιγμή, αποφάσισε με τον ίδιο να μεταβούν στον ιερό ναό του Αγίου Γεωργίου στην Καρδίτσα για να παρακολουθήσουν, όπως λέει ο ίδιος, ένα κατηχητικό για μεγάλους, όπου παραδίδονταν μαθήματα Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Σε αυτό το μάθημα, γνώρισε την Ιωάννα Γιαννακάκου, μετέπειτα σύζυγό του. «Ο πνευματικός μου, π. Πασχάλης Γκινούδης, που έφυγε από τη ζωή προ δύο ετών, στα 95 του χρόνια, ήταν ο κύριος αίτιος ως προς τον γάμο με τη μέλλουσα πρεσβυτέρα. Ηταν ο οδηγός μου στο λεωφορείο προς τον παράδεισο», λέει ο π. Αθανάσιος. «Με εκείνη τη γνωριμία, είχαν τελειώσει όλα!» θυμάται σήμερα.

Μέχρι να χειροτονηθεί, αναζητούσε πληροφορίες για το πώς και αν μπορεί να συνδυάσει τις δύο αυτές ιδιότητες. Εντόπισε τον αμέσως προηγούμενο αστυνομικό που είχε ενδυθεί το σχήμα της ιεροσύνης.

Οταν αποφάσισε ότι είναι η ώρα να ενταχθεί στις τάξεις της Εκκλησίας, το συζήτησε με τη μέλλουσα πρεσβυτέρα. «Ηταν σύμφωνη με αυτή μου την επιθυμία». Έτσι, τον Απρίλιο του 2014, χειροτονήθηκε άμισθος διάκονος από τον μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κυρό Κύριλλο, και, τον Απρίλιο του 2016, άμισθος πρεσβύτερος, από τον νυν Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεο, ο οποίος τον τοποθέτησε στην ενορία όπου λειτουργεί και σήμερα: στον ιερό ναό Προφήτου Ηλία στο Ριζοβούνι Καρδίτσας.

Διαβάστε τη συνέχεια στο kathimerini.gr

INBI